

Způsobilost naší Ústavy.

(úvaha)

Je poučné vyslechnout si věcná slova vysokého ústavního činitele v nedávném pořadu TV, i s jeho „řečí těla“, v dotyku pojmů, jež Ústava ČR obsahuje už v „Preambuli a Listině základních lidských práv a svobod“. V tom, co má být měrným pilířem ústavnosti práv a svobod v lidské čínorodosti. Žel, zdaleka tomu tak mezi lidmi není, neboť nejen naše lidská společnost, jako i samotná Preambule a Listina, jsou nesený mnohou roztržitostí. Dalo by se říci, že jsou spíše doplňkem upadajícího lidství, podobně jako náš člověk sám. A člověk nemusí být nijak moudrý, aby jasně viděl a slyšel, v dnešních časech, značnou míru nouze.

Proto je zde námět, nikoli kritika stávajícího, pro případnou iniciativu narovnávání podstaty tohoto nejvyššího měrného normativu ČR. I když přece jen, asi dobře míněného lidského díla z časů jeho vzniku.

Naši zemi staletími provází moudrost ve slovech: „*Když je nouze nejvyšší, je pomoc Páně nejbližší*“. To ale neznamená, že pomoc spadne lidem do klína nebo si ji „představitelé lidu“ vymudrují. Je jen ... *nejdostupnější* a každý se musí usilovat dosáhnout na ni, má-li mu být pomoheno. Což je ale souznačné se slovy prezidentské standardy: „*Pravda vítězí!*“.

Ano Pravda vždy nakonec zvítězí, ne ovšem ta naše lidská, západní či východní, ale ta, která je vetkána od nepaměti do řádu a zákonitostí přírody, světů, všehomíra. Neboť Pravda je pojem pro dokonalost. A člověk s jeho společností, jež jsou jen nepatrnou částí všehomíra, mohou mít pouze podíl na tomto ohromném dění, které lidé naší země pojmají slovem Pravda. V rostoucím podílu na této Pravdě zákonitě roste v člověku lidství, coby povznášející síla světů. Člověk sám není pánem světů, ale jen produktem Života, Pravdy!... a tak jen putujícím hostem na této Zemi. Dnes žel hostem nezvaným a destruktivním!

I slova naší rodné řeči jsou produktem života pro daný životní prostor. Protože slova vyjadřují vždy pojmy, formy živoucího dění, pokud je ovšem člověk sám neuvrhne „v prach“. Proto ta dnešní roztržitost a nouze a proto je nutné, k porozumění mezi lidmi a životem, nejprve narovnat dar Života, dar slova.

Slova; *pravda, právo, povinnost, zákon, svoboda, úcta, důstojnost* ... nepotřebují žádná písemná usměrnění, ani je není potřeba opatřovat přídávky jako lidský, nedotknutelný či demokratický. Slova pro lidskou řeč jsou dary Života, dary Vyšší Moci rodné „hroudě“ a jednoznačně vyjadřují formu a potřebnou hybnost pro danou úroveň života. Jejich správné užití je velkou mocí pro formování člověka a jeho společnosti. Mocí, která povznáší lidské nitro jeho pozemskými činy ... „*ke hvězdám*“ což krásně vyjádřil V. Hugo:

... *hej, vy tam hvězdy, žádný strach,
já Vás nespočítám, mám k vám jiný vztah.
Zajímá mne spíše, zdali naší pýše
nedáte znát z výše, že jsme jenom ... prach!*

Pro názornost příklad.

Ústava je postavena na „*demokratické tradici a hodnotách lidství*“. Kdy slovo demokracie je chápáno převážně jako vláda lidu, přímá nebo zastupitelská. Avšak toto slovo není rosteno v naší rodné řeči, a je převzato a uchopeno jednoúčelově, neboť demokracie je více pojem podílu způsobilého člověka na formování věcí vnějších, společných ... veřejných. Vyjádřeno jinými slovy myslíte: „... *pravdu má ten, který má podíl na její výši*“. Anebo, právo na čínorodý a radostný život má ten, který má podíl na hodnotách života samého. Neboť život již dávno je, ale člověk má být.

Aristoteles a ani Komenský neměli důvěru k „vládě lůzy“. Jimi míněné slovo „lůza“ určitě není přímo pojem pro „neukázněnou sebranku“, nýbrž pro lidi postrádající potřebnou moudrost. Možná blížeji pojem pro „dav“, který zpravidla nemyslí, ale emotivně a impulzivně jedná a lze jím zjištně manipulovat. Staré slovo našeho jazyka má však ve svém pojetí i dosti jiný význam pro slovo „lůza, luzný“, něco jako bytostně nevinný či dětsky důvěřivý. Třeba, „luzná děva“....

Platón dává v demokracii přednost vládě filozofů, tedy moudrých, kdy moudrostí je míněn způsobilý podíl filozofa na Pravdě, na Moci Života. A vláda je pak pojem pro tvůrčí harmonii, jež však musí vyzařovat do konání, být jeho nosnou silou – silou **za konáním** – proto **zákon!** Pak až teprve „zákon“ vede! Vede k naplnění smyslu života každého tvora, a i člověka.

Má-li být Ústava pilířem naší společnosti, má a musí do jejich slov vyzařovat moudrost a harmonie života, nikoli jen chybující pozemská snaha o „lidskou spravedlnost“, která dnes dozrála v matoucí povrchní mnohomluvnost, s „moci“ peněz. Mnohomluvnost nikdy nedá a nemůže dát slovům svobodu, protože ani soudobí lidé si se skutečnou svobodou, již samo slovo vyjadřuje, neporadí. Stejně jako nelze hlasovat o vysokých hodnotách lidství, jako pravda, právo a povinnost, či důstojnost a úcta.... Buď na ně člověk svým úsilím dosáhl a má na těchto ctnostech podíl nebo patří k davové nemoudrosti, množině názorů a přízemních myšlenek.

Svoboda slova, což jasně sousloví vyjadřuje, patří skutečné hodnotě slov lidské řeči, nikoli lidským žvanilům. To Pravda zvítězí, ne omezená a nepoučitelná lidská vůle.

Tedy chce-li být naše Ústava služebníkem Pravdy, služebníkem toho nezměrného Života, naplňujícím oprávněné potřeby lidí v naplnění smyslu jejich životů, nelze ji tříštit a kouskovat pomíjivými a nesourodými snahami v lidských zákonech. A už vůbec ne kvůli několika „představitelů lidu“, jejichž rozhodování lze považovat mnohdy za víření nevědomosti a osobivé strnulosti....

Přátelé, ve smyslu uvedeného je potřebné naší Ústavě pomoci k procitání, pokud je k tomu vůle, neboť skutečná cesta k hodnotám lidství již existuje, jen my se zatím plácáme v našem domnělém vědění. Postavené hlavně na moci peněz, které však nejsou hodnotou, ale jen zjištně manipulovaným směnným prostředkem. Proto i to cenné „desatero přikázání“, s moudrostí věků, leží již celá staletí v prachu každodenní všednosti....

V Komni 10. 12. 2020